

روزهای آبی، شبِ مكافات

مجتبیا هوشیار محبوب

انتشارات آرادمان

سara

سara خوشگل بود... این را بهش گفته بودم... گفته بودم تو خوشگلی سار!! و او هم گفته بود، واقعا؟! و من هم گفته بودم واقعا... بعد گفته بود: «یعنی به خاطر همین این قدر دوستم داری؟»... من گفتم: «فکر کنم تو آروم می‌کنی»... گفتم: «آره تو آروم می‌کنی سار... وقتی با توام، احساس امنیت می‌کنم»... گفتم: «سara بیا هیچ وقت هم دیگه رو تنها نذاریم»... به هم قول هم دادیم...

هنوز نرفته بودیم پیش مادرش... بعد از ۳ سال قصد کرده بودیم برویم کرج و به مادرش بگوییم که این طور بوده، بعد این ور شده... بگوییم می‌خواهیم با هم زندگی کنیم... اوایل فکر ازدواج نبودیم... از ازدواج می‌ترسیدیم... من کار درست و حسابی نداشتم... یکی از استادان دانشگاه، دکتر پژمان، مرا به چند جا معرفی کرده بود تا به عنوان نیروی پاره وقت برای شان تحقیق و پژوهش کنم... اصلاً نمی‌شد پیش‌بینی کرد هر ماه چقدر پول دستم را بگیرد... کار سارا ولی مشخص بود... دو سال بود در یک داروخانه کار می‌کرد... توی همان داروخانه باهاش آشنا شدم... تقریباً هر هفته می‌رفتم پیشش تا قرص‌هایم را بگیرم... هر بار که می‌رفتم، چپ‌چپ نگاهم می‌کرد... یکبار هم گفت: «این قرص‌ها آقا، پدر معده‌تان را در می‌آورد»... و البته تا پیش از آن درآورده بود... بعضی از روزها تا سه بار بعد از خوردن یک لیوان آب، بالا می‌آوردم... دیگر کمتر آب می‌خوردم... از آب اصلاح می‌ترسیدم... اوایل، خوردن قرص‌ها زندگی‌ام را مختل می‌کرد، اما بعد حتاً به ذهنم برای کار کردن تمرکز